

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **N. O.**, zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2024, č. j. 21 Az 25/2024-23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2024, č. j. OAM-742/ZA-ZA11-D07-2024. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, neboť žádost shledal podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona nepřípustnou. Dalším výrokem uvedeného rozhodnutí žalovaný určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Lotyšská republika.

[2] V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný vysvětlil, že stěžovatel byl v době podání žádosti o mezinárodní ochranu držitelem platného pobytového oprávnění vydaného Lotyšskou republikou. Ta následně uznala svou příslušnost dle čl. 12 nařízení Dublin III k posouzení stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný se zabýval otázkou, zda v případě Lotyšské republiky existují závažné důvody se domnívat, že v tomto členském státě dochází k systémovým nedostatkům v rámci azylového řízení či podmínek přijetí

žadatelů o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení Dublin III. Z jím shromážděných podkladů však žádné takové nedostatky nevyplynuly. Stěžovatel není podle žalovaného ani zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu a neuvedl žádné podstatné důvody, proč přicestoval právě do České republiky. Žalovaný neshledal žádný důvod pro aplikaci diskrečního ustanovení dle čl. 17 nařízení Dublin III.

[3] V žalobě podané k městskému soudu stěžovatel namítal, že v České republice již má vytvořené zázemí, zatímco v Lotyšské republice nemá žádné sociální vazby. Žalovaný podle něj dostatečně nezjišťoval důvody, proč stěžovatel neusiloval o udělení mezinárodní ochrany v jiném členském státě a zdali mu v této souvislosti nehrozí obdobné nebezpečí jako při vycestování do země původu. Proto bylo podle stěžovatele rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

[4] Městský soud k žalobním námitkám uvedl, že podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III je státem příslušným k posouzení stěžovatelovy žádosti skutečně Lotyšská republika. Při tomto posouzení nejsou relevantní obecné okolnosti týkající se socioekonomického, studijního či kulturního zázemí žadatele. Soud popsal základní parametry lotyšského azylového systému a vyhodnotil, že nic nenasvědčuje systémovým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III. Žalovaný se touto otázkou řádně zabýval a dospěl ke stejnému závěru. Městský soud připomněl, že stěžovatel ve správním řízení ani v žalobě nezmiňoval jiné okolnosti než nedostatek zázemí. Podle městského soudu žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč nevyužil diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu městský soud konstatoval, že žalovaný nerozhodoval na základě libovůle, ale naopak řádně zhodnotil všechny relevantní skutečnosti. V mezích žalobních bodů městský soud neshledal ani žádné jiné procesní pochybení žalovaného.

[5] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu blanketní kasační stížností, kterou následně na výzvu Nejvyššího správního soudu prostřednictvím svého právního zástupce doplnil o jediný odstavec, v němž namítá, že soud nekriticky převzal závěry žalovaného a nepřihlédl k důvodům pro udělení humanitárního azylu. Stěžovatel totiž není schopen zajistit si obživu v domovském státě, který nechrání lidská práva a neumožňuje uplatňování práv politických. Na území České republiky má stěžovatel sociální i kulturní zázemí a ze svého příjmu kryje i náklady rodiny žijící v zemi původu. Námitkou ohledně nemožnosti obstarat si obživu v domovském státě se městský soud podle stěžovatele dostatečně nezabýval, stejně jako posouzením bezpečnostní a politické situace v zemi původu. Z podkladů zajištěných žalovaným podle stěžovatele vyplývá spolehlivý závěr o možnosti řešení soukromoprávního sporu za pomoci tamního policejního orgánu.

[6] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti rekapituluje průběh řízení a shrnuje důvody svého rozhodnutí. Je přesvědčen, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a správním řádem a že shromáždil dostatečné podklady pro rozhodnutí, na něž v podrobnostech odkazuje, a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, příp. zamítl pro nedůvodnost.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel, a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost však není přípustná.

[10] V projednávané věci bylo řízení o stěžovatelově žádosti o mezinárodní ochranu zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť k jejímu posuzování je ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie (nařízením Dublin III). V takové situaci se důvody žádosti o mezinárodní ochranu neposuzují, ale je namístě zabývat se tím, zda k určení příslušnosti jiného členského státu pro posouzení žadatelovy žádosti o mezinárodní ochranu došlo v souladu s nařízením Dublin III, zákonem o azylu, případně dalšími relevantními právními normami. Tomu v zásadě odpovídala i stěžovatelova žaloba, byť byla jeho právním zástupcem vágně a kuse formulována, a právě na základě této žaloby městský soud přezkoumával zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[11] Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené

- a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení,
- b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost,
- c) zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce,
- d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé,
- e) nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení“.

[12] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. „[k]asační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl“.

[13] Stěžovatel neuvádí, který z kasačních důvodů uplatnil. To samo o sobě nepřípustnost kasační stížnosti nezpůsobuje, neboť Nejvyšší správní soud posuzuje důvody kasační stížnosti podle jejich obsahu, a nikoli formálního označení (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004-47, všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Tvrzení uváděná ve stěžovatelově kasační stížnosti však není možné podřadit pod žádný z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel totiž prostřednictvím svého právního zástupce uvádí pouze námitky obsahující kusá tvrzení o obtížné ekonomické (případně lidskoprávní či

bezpečnostní) situaci v zemi původu (U.) a o blíže neidentifikovaném soukromoprávním sporu, který údajně nemůže řešit za pomoci orgánů státní moci v zemi původu.

[14] Nelze vyloučit, že by kasační argumentace, byť vágní a kusá, mohla být relevantní při věcném posuzování stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu (týká-li se skutečně stěžovatele, tedy nejde-li ve skutečnosti o text, který právní zástupce stěžovatele pouze bezmyšlenkovitě převzal z jiných podání, která učinil jménem svých klientů), k němuž však v nynější věci dosud nedošlo, neboť je k němu v souladu s nařízením Dublin III příslušná Lotyšská republika. Městský soud žalobu stěžovatele zamítl právě proto, že neshledal žádné překážky přemístění stěžovatele do Lotyšské republiky, jejíž příslušnost k posouzení stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu tak zároveň potvrdil. Proti důvodům, na nichž stojí výrok napadeného rozsudku (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, publ. pod č. 2103/2010 Sb. NSS), však stěžovatel nikterak nebrojí.

[15] Jelikož se kasační stížnost opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., Nejvyšší správní soud ji shledal dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustnou, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. ledna 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu